

- 5) Czy art. 109 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że wycofanie powództwa wytoczonego przed „sąd[em] [państwa członkowskiego] inny[m] niż sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo” o naruszenie unijnego znaku towarowego poprzez utrzymywanie dostępnej w identyczny sposób na całym świecie i tym samym w całej Unii strony internetowej pod tą samą domeną, przed którym najpierw dochodzone były zgodnie z art. 97 ust. 2 i art. 98 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia roszczenia dotyczące czynności naruszenia lub groźby naruszenia na terytorium któregośkolwiek z państw członkowskich, w odniesieniu do terytorium tego innego państwa członkowskiego, gdzie znajduje się sąd, przed którym „najpierw” wytoczono powództwo o naruszenie krajowego znaku towarowego identycznego z unijnym znakiem towarowym będącym przedmiotem postępowania przed „sąd[em] inny [m] niż sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo” i ważnego dla identycznych towarów, poprzez utrzymywanie i użytkowanie tej samej strony internetowej dostępnej w identyczny sposób w na całym świecie i tym samym również w całej Unii pod tą samą domeną, sprzeciwia się stwierdzeniu niewłaściwości przez „sąd inny niż sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo” na podstawie wspomnianego art. 109 ust. 1 lit. a), w zakresie podwójnej identyczności?
- 6) Czy art. 109 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że wycofanie powództwa wytoczonego przed „sąd[em] [państwa członkowskiego] inny[m] niż sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo” o naruszenie unijnego znaku towarowego poprzez utrzymywanie stron dostępnych w Internecie w identyczny sposób na całym świecie i tym samym również w całej Unii pod domenami „facebook.com” lub „youtube.com” lub „twitter.com” w każdym przypadku – w odniesieniu do danej domeny „facebook.com” lub „youtube.com” lub „twitter.com” – pod tą samą nazwą użytkownika, przed którym zgodnie z art. 97 ust. 2 i art. 98 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia dochodzone są roszczenia dotyczące czynności naruszenia lub groźby naruszenia na terytorium któregośkolwiek z państw członkowskich, powinien uznać swoją niewłaściwość zgodnie ze wspomnianym art. 109 ust. 1 lit. a) w zakresie podwójnej identyczności jedynie w odniesieniu do terytorium tego innego państwa członkowskiego, gdzie znajduje się sąd, przed którym „najpierw” wytoczono powództwo o naruszenie krajowego znaku towarowego identycznego z unijnym znakiem towarowym będącym przedmiotem postępowania przed „sąd[em] innym niż sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo” i ważnego dla identycznych towarów, poprzez utrzymywanie i użytkowanie stron dostępnych w Internecie w identyczny sposób w na całym świecie i tym samym również w całej Unii pod domenami „facebook.com” lub „youtube.com” lub „twitter.com” w każdym przypadku – w odniesieniu do danej domeny „facebook.com” lub „youtube.com” lub „twitter.com” – pod tą samą nazwą użytkownika, sprzeciwia się stwierdzeniu niewłaściwości przez „sąd inny niż sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo” na podstawie wspomnianego art. 109 ust. 1 lit. a) w zakresie podwójnej identyczności?
- 7) Czy art. 109 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie unijnego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, że ze sformułowania „w przypadku gdy dane znaki towarowe są identyczne i ważne dla identycznych towarów lub usług” wynika w razie identyczności znaków towarowych niewłaściwość „sąd[u] inn[ego] niż sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo”, tylko w takim zakresie, w jakim unijny znak towarowy i dany krajowy znak towarowy są zarejestrowane dla tych samych towarów lub usług, czy też „sąd inny niż sąd, przed którym najpierw wytoczono powództwo” w ogóle nie jest właściwy, nawet jeżeli będący przedmiotem postępowania przed tym sądem unijny znak towarowy jest chroniony w odniesieniu do dalszych – niechronionych innym krajowym znakiem towarowym – towarów lub usług, w odniesieniu do których zakwestionowane czynności mogą być identyczne lub podobne?

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 30 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 27 kwietnia 2016 r. – Antonio Miravittles Ciurana, Alberto Marina Lorente, Jorge Benito García i Juan Gregorio Benito García/Contimark S.A. i Jordi Socías Gispert

(Sprawa C-243/16)

(2016/C 279/17)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n°30 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Antonio Miravittles Ciurana, Alberto Marina Lorente, Jorge Benito García i Juan Gregorio Benito García

Strona pozwana: Contimark S.A. i Jordi Socías Gispert

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na podstawie dyrektyw 2009/101/WE⁽¹⁾ i 2012/30/UE⁽²⁾ oraz ich transpozycji dokonanej między innymi w art. 236, 237, 238, 241 i 367 Ley de Sociedades de Capital (ustawy o spółkach kapitałowych) wierzyciel spółki handlowej, który dochodzi swej należności wynikającej ze stosunku pracy przed właściwymi hiszpańskimi organami sądowymi – tj. sądami orzekającymi w zakresie prawa pracy i ubezpieczeń społecznych – ma prawo do jednoczesnego wystąpienia przed tym samym sądem z powództwem bezpośrednim przeciwko spółce w celu dochodzenia należności wynikającej ze stosunku pracy oraz, dodatkowo, z powództwem przeciwko zarządzającej spółką osobie fizycznej, która ponosi odpowiedzialność solidarną za zobowiązania tej spółki ze względu na niedopełnienie obowiązków z zakresu prawa handlowego przewidzianych we wskazanych dyrektywach, przetransponowanych w hiszpańskiej ustawie LSC?
- 2) Czy orzecznictwo hiszpańskiej Sala de lo Social del Tribunal Supremo (izby ds. socjalnych sądu najwyższego) zawarte w wyrokach z dnia 28 lutego 1997 r. (RJ 1997\4220), z dnia 28 października 1997 r. (RJ 1997\7680), z dnia 31 grudnia 1997 r. (RJ 1997\9644), z dnia 13 kwietnia 1998 r. (RJ 1998\4577), z dnia 17 stycznia 2000 r. (RJ 2000\918), z dnia 9 czerwca 2000 r. (RJ 2000\5109), z dnia 8 maja 2002 r. i z dnia 20 grudnia 2012 r. (opisane zwięźle w niniejszym postanowieniu w punkcie drugim części zatytułowanej „Mające zastosowanie orzecznictwo sądów krajowych”) może naruszać art. 2, 6, 7 i 8 dyrektywy 2009/101/WE i art. 19 i 36 dyrektywy 2012/30/UE, zważywszy że hiszpańskie sądy orzekające w zakresie prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie mogą stosować bezpośrednio do należności wynikających ze stosunku pracy gwarancji przewidzianych we wskazanych dyrektywach wspólnotowych, przetransponowanych w art. 236, 237, 238, 241, 367 i in. LSC dla wierzycieli spółek handlowych, w sytuacji gdy zarządzające nimi osoby fizyczne nie dopełniły wymogów formalnych w zakresie podania do wiadomości istotnych dokumentów spółki, przewidzianych w dyrektywach 2009/101 i 2012/30 przetransponowanych w hiszpańskiej ustawie LSC?
- 3) Czy orzecznictwo hiszpańskiej Sala de lo Social del Tribunal Supremo (izby ds. socjalnych sądu najwyższego) zawarte w wyrokach z dnia 28 lutego 1997 r. (RJ 1997\4220), z dnia 28 października 1997 r. (RJ 1997\7680), z dnia 31 grudnia 1997 r. (RJ 1997\9644), z dnia 13 kwietnia 1998 r. (RJ 1998\4577), z dnia 17 stycznia 2000 r. (RJ 2000\918), z dnia 9 czerwca 2000 r. (RJ 2000\5109), z dnia 8 maja 2002 r. i z dnia 20 grudnia 2012 r. (opisane zwięźle w niniejszym postanowieniu w punkcie drugim części zatytułowanej „Mające zastosowanie orzecznictwo sądów krajowych”) może być sprzeczne z art. 20 i 21 w związku z art. 51 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim zmusza ono wierzyciela należności wynikających ze stosunku pracy – pracownika – do wszczęcia dwóch postępowań sądowych, jednego przed sądem pracy w celu uzyskania stwierdzenia, że przysługują od przedsiębiorstwa należności wynikające ze stosunku pracy, a drugiego przed sądem cywilnym lub gospodarczym w celu uzyskania stwierdzenia odpowiedzialności solidarnej członków zarządu spółki lub innych osób fizycznych, w sytuacji gdy wymóg tego rodzaju nie jest przewidziany w odniesieniu do żadnej innej kategorii wierzycieli, bez względu na charakter wierzyciela, ani w dyrektywie 2009/101/WE, ani w dyrektywie 2012/30/UE, ani też w krajowych przepisach prawnych (LSC) transponujących wskazane uregulowania wspólnotowe do prawa hiszpańskiego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2009/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 48 akapit drugi Traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 258, s. 11).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/30/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno współników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 315, s. 74).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche (Włochy) w dniu 28 kwietnia 2016 r. – Nerea SpA/Regione Marche

(Sprawa C-245/16)

(2016/C 279/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per le Marche.